

VÁNOCE MEDVÍDKA BRUNA

Marta Knauerová

Ilustroval Atila Vörös

Albatros

Vánoce medvídka Bruna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová
Vánoce medvídka Bruna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vánoce medvídka Bruna

Marta Knauerová
Ilustroval Atila Vörös

Mají staré hračky duši?

Jakpak by ne!

Mají duši, nos i uši.

Mají oči na koukání.

Mají uši k naslouchání.

Mají radost z každé chvíle,

kdy je zase objevíme...

Medvídek Bruno

Medvídek Bruno byl starý plyšový medvídek.

Kožíšek měl vypelichaný a baculaté břicho odřené. Pokaždé když se předklonil, ozvalo se mu z něj legrační zabrumlání. Nebylo to hluboké a strašidelné „brum, brum“ jako kdysi. Bylo to legrační a škrundavé „bruň, bruň“, jako by mu v bříšku kuňkaly dvě malé zelené žabky. A právě to žabí škrundání mu vysloužilo přezdívku Bruňďa.

Medvídkovi to nevadilo. Byl to hodný méďa. Měl rád legraci a Vánoce. Ty měl ze všeho nejradši. Jenže co naplat?

Od té doby, co bydlel na půdě staré hájovny sám a bez dětí, nikdy žádné Vánoce neměl. Stejně tak jako další, na půdě odložené hračky. A že jich tu bylo!

Byly tu staré panenky a jejich pokojíčky.

Byly tu malé kočárky a houpátka.

Autíčka a traktory.

Plyšová zvířátka.

Oprýskané trojkolky.

Kola a koloběžky.

Zpola poztrácené stavebnice a skládačky.

Papíroví draci.

Cínoví vojáčky i velký houpací kůň, který se houpal už jen pomalu a nakřivo.

Takové hračky děti nechtěly, a tak tu žily spolu na staré půdě už mnoho let. Měly tady svá místa, své domovy i své kamarády. A hlavně! Měly tady medvídku Bruňdu. To byl jejich strážce i rádce.

Medvídek Bruno byl malý šikula a velký koumák. Stačilo, aby se jen podrbal za ouškem, a už měl plán! Někdy to byl plán horší, někdy lepší, ale vždycky pomohl rád.

Jako tenkrát, o Vánocích. Tehdy se na černé půdě ocitl králíček Ferda. Byl úplně sám, opuštěný a vystrašený.

S

Nechtěný dárek

Stalo se to už dávno. A právě na Štědrý den. Tenkrát čekal Ferda pod vánočním stromečkem na malého Péťu. A moc se na něj těšil. Nemohl se dočkat, až tenhle klouček rozbalí krabici a on z ní na něj vybafne. Jenže to se nestalo!

Pěťu si přál od Ježíška živého králíka. Když ale uviděl plyšového, bylo zle. Chytil Ferdu za ucho a praštil s ním zpátky do krabice. Jenže co to? Dlouhé bílé ouško mu zůstalo v ruce. To Péťu rozzlobilo ještě víc. Mrštil s ním za pohovku a krabici s králíkem kopnul pod ni. Už ho nechtěl ani vidět.

Když pak maminka po Vánocích v pokoji uklízela, utržené ouško našla. Hodila ho do krabice s králíkem a tu vynesla na půdu. Stejně tak jako další hračky, s kterými si Péťu nechtěl hrát. I když byly skoro nové. Byl to zkrátka a dobře hodně rozmazlený kluk.

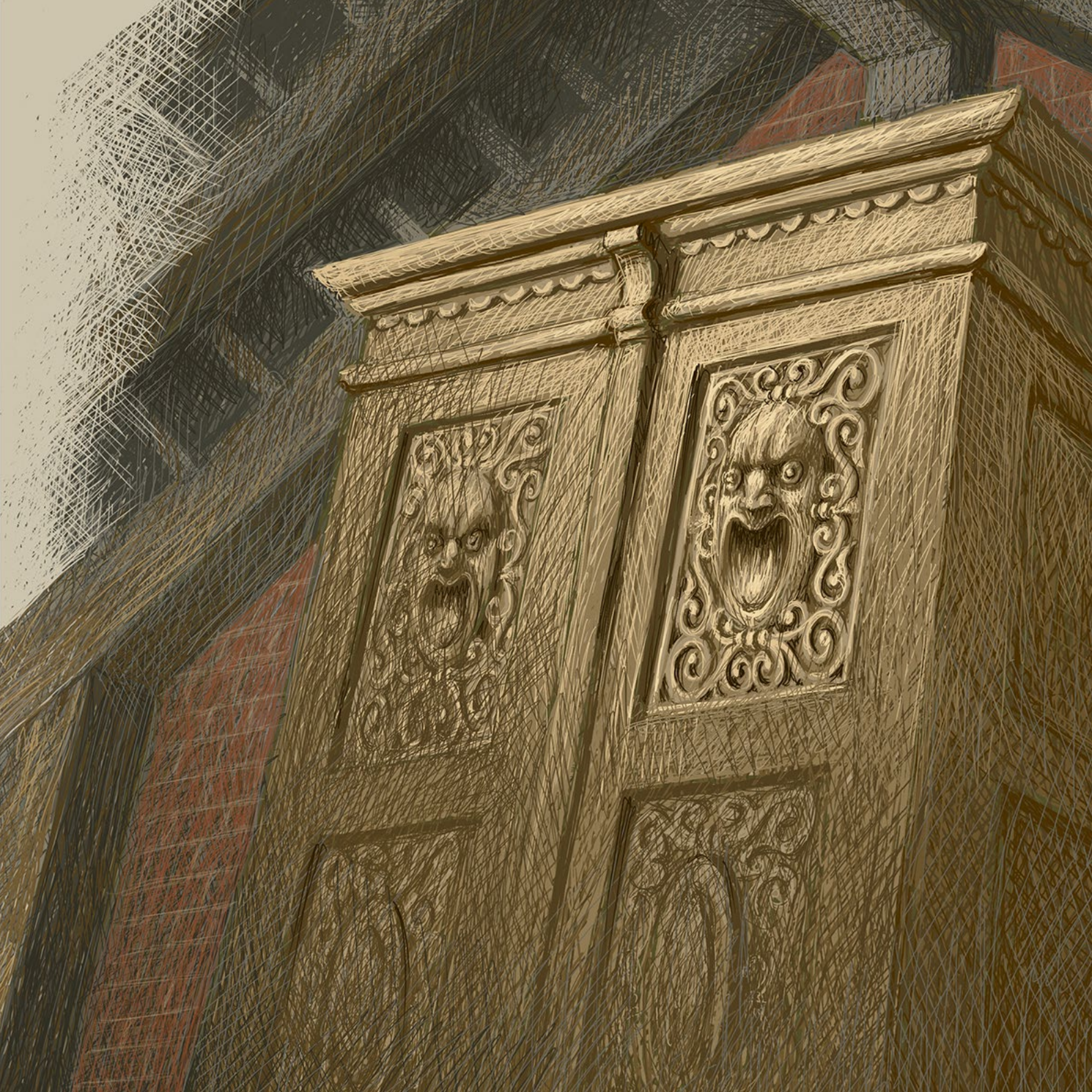
Záhada staré almary

Maminka nechodila na půdu ráda. „Straší tam!“ říkala pokaždé tatínkovi. „A dějí se tam divné věci!“ trvala na svém. „Pořád tam někdo běhá, dupe, bouchá, a dokonce i mluví,“ stěžovala si.

„Holka z města!“ smál se jí tatínek. „To jsou myši, má milá. Kuny a netopýři. Těch se bát nemusíš!“ uklidňoval ji. Ale maminka věděla své.

Stála na kraji tmavé půdy a rozhlížela se, kam by krabici s hračkami uložila. Tady je to jako v zakletém zámku, pomyslela si a po zádech jí přeběhl mráz. Lesní hájovna byla stará, prastará. Nebylo proto divu, že tu bylo tolik odložených věcí.

„Už to mám!“ zaradovala se maminka. Uviděla velkou, podivně malovanou almaru. Stála až na konci půdy a byla zdobená vyřezávanými tvářemi. Ty se na maminku ošklivě šklebily a naháněly jí strach.

Maminka vzala za dveře skříně, ale co to? Ty se ani nepohnuly. Zkusila to znova. A zase nic! Měla podivný pocit, jako by je z druhé strany někdo držel. Ale kdo?

Znova trhla dveřmi a ty se konečně otevřely. Vyvalil se na ni těžký, zatuchlý vzduch. „Fuj!“ couvla a otrásla se. „To je puch!“

Skříň byla rozdělená na dvě půlky. Vlevo visely dlouhé těžké kabáty. Vpravo byly police plné roztodivných klobouků a čepic.

Maminka na nic nečekala a šoupla krabici pod kabáty. „Tak! A je to!“ oddychla si. Skříň nechala otevřenou. „Ať větrá,“ řekla a zpoza kabátů se ozvalo krátké vzteklé zavrčení. „Co to bylo?“ zarazila se maminka. Rozběhla se ke schodům a rychle je seběhla. Zastavila se až v kuchyni.

„Netopýři!“ zašeptala vyděšeně. „To určitě!“ zavrtěla hlavou a napila se vody.

„Strašidla! Strašidla tam jsou!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vánoce medvídka Bruna***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.